

Р Е Ш Е Н И Е

№

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

гр. Перник, 03 януари 2013 г.

Административен съд - Перник, касационен състав, в публично съдебно заседание на пети декември, две хиляди и дванадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ИГНАТ ГЕОРГИЕВ
ЧЛЕНОВЕ: СТЕФАН СТАНЧЕВ
ЕМИЛИЯ ИВАНОВА

при секретаря И.И. и в присъствието на представител на Окръжна прокуратура - Перник, прокурор ***, като разглежда докладваното от съдия Георгиев КНАХД №327 по описа на съда за 2012 година, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на гл. XII от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от ТД на НАП София срещу решение №884/11.10.2012 г. на Районен съд - Перник, постановено по НАХД №1401 по описа на съда за 2012 г.

С атакуваното решение е отменено НП №1040-0174546/23.07.2012 г. на Зам. Директор на ТД на НАП - София, издадено срещу *** за нарушение по чл. 33, ал. 1 от Наредба Н-18 от 13.12.2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства (Наредба Н-18/13.12.2006 г.), като на основание чл. 185, ал. 2 във връзка с ал. 1 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗЗДС) е определено да бъде наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 500 (петстотин) лв.

Жалбоподателят твърди, че атакуваното решение е неправилно и незаконосъобразно, тъй като не са допуснати посочените от районния съд процесуални нарушения, послужили като основание за отмяна на НП. В съдебно заседание касационният жалбоподател не се явява и не се представлява.

Пред съда ответникът по жалбата ***, гр. София се представлява от управителя на дружеството Юрий Трейман, който възразява срещу жалбата и моли съда да остави първоинстанционното решение в сила.

Представителят на Окръжна прокуратура - Перник - прокурор ***, дава заключение за неоснователност на касационната жалба и предлага решението на районния съд да бъде оставено в сила.

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в срок и от надлежна страна в административнонаказателното производство, поради което се дължи нейното разглеждане по

същество. Пред касационната инстанция не са представени писмени доказателства в подкрепа на или срещу касационните основания.

Касационният съд, като разгледа делото по реда на чл. 217 и сл. от АПК и прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, въз основа на фактическите заключения на първата съдебна инстанция намира следното:

За да постанови обжалваното решение Районен съд – Перник, посредством представените пред него и събрани писмени и гласни доказателства е приел за установено от фактическа страна, че на 15.05.2012 г. в хода на извършвана проверка от инспектори при ТД на НАП София в търговски обект – фото магазин в гр. Перник, стопанисван от настоящия ответник, било установено, че в монтираното в обекта фискално устройство, изправно и в работен режим, е налице разлика между касова и фактическа наличност на същото в размер на 47.17 лв., която разлика не била оправдана нито документално, нито посредством техническите възможности на фискалното устройство. На 20.06.2012 г. на ***, гр. София е съставен акт, въз основа на който на 23.07.2012 г. е издадено процесното НП.

При така установеното от фактическа страна Районен съд – Перник в хода на извършваната служебна проверка на актовете, обективирали производството по налагане на административно наказание е установил, че АУАН и издаденото въз основа на него НП не отговарят на изискванията на чл. 42, т. 4 от ЗАНН и чл. 57, ал. 1, т. 5 и 6 от ЗАНН, поради липса в същите на пълно и точно описание на нарушението от обективна и субективна страна, с което правото на защита на лицето, посочено за нарушител се ограничава съществено, препятствайки го да разбере какво точно му се вменява във вина, правната квалификация на нарушението, както и съответствието на приложимата санкционна правна норма. Районният съд е приел още, че с посочената за приложима санкционна правна норма на чл. 185, ал. 2 във вр. с ал. 1 на ЗДДС не е прецизиран конкретен състав от множество съдържащи се в същата състави на административни нарушения. Въз основа на тези си констатации районният съд е отменил процесното НП на процесуално основание без да разглежда спора в неговото същество.

Така постановеното решение касационният съд смята за правилно.

На първо място по повод извършената служебна проверка на атакувания съдебен акт на основание чл. 218, ал. 2 от АПК съдът намира обжалваното решение за валидно и допустимо, като постановено по отношение на правораздавателен акт, подлежащ съдебен контрол, както е и налице произнасяне от компетентен съд, в надлежен състав и в рамките на дадените му от закона правомощия, след надлежно сезиране от страна с активна процесуална легитимация.

При постановяване на оспореното решение съдът е действал и съобразно разпоредбите на процесуалния и материалния закон, поради което не са налице касационни основания, по смисъла на чл. 348, ал. 1 от НПК, налагащи неговата отмяна или изменение.

Фактическите и правни изводи в проверяваното решение съответстват на установените по делото обстоятелства. Първоинстанционният съд е изложил обосновани и подробни съображения, защо приема посочените установени пороци на актовете, обективирали производството по налагане на административно наказание за съществено ограничили правото на защита на лицето, посочено за нарушител, препятствайки го да разбере какво именно нарушение е извършил и съответно ли е административно наказан.

Настоящия съдебен състав споделя позицията, че прецизното, съответно на обстоятелствата по конкретен случай вписване на фактическия състав по извършване на нарушението е от особено значение за реализиране в пълнота правото на защита на наказваните по административен път лица. Касационният съд намира за правилни мотивите на първата съдебна инстанция и относно необходимостта от точно и прецизно посочване на нарушените законови разпоредби, така че същите да са съответни и на обстоятелствените части на АУАН и НП, което е от съществено значение за пълното реализиране на законово гарантираното право на защита на лицата, срещу които се образува административнонаказателно производство.

Настоящият състав не приема развитата от жалбоподателя теза относно наличие на пълно и точно описание на нарушението и обстоятелствата по извършването му в АУАН и НП. Преповтарянето в жалбата на вписаните обстоятелства и състав на административно нарушение в актовете, обективирали производството не е достатъчно да заздравя пороците на същите, констатирани от първата съдебна инстанция. Не би било достатъчно даже прецизирането им в съдебна фаза, тъй като предявяването на административнонаказателното обвинение не е пред съда. Факт е, че описанието на процесното нарушение не покрива основните признаци на административнонаказателния състав по чл. 33, ал. 1 от Наредба Н-18/13.12.2006 г. във вр. с чл. 185, ал. 2 на ЗДДС във вр. с ал. 1 на с.чл. Нарушението е със следния фактически състав: конкретно лице е нарушило реда и начина за отчитане на фискалните устройства, като не е регистрирало промяна в касовата наличност (начална сума, въвеждане и извеждане на пари във и извън касата) на ФУ, притежаващо операциите „служебно въведени“ или „служебно изведени“ суми. Констатациите на актосъставителя, че е налице разлика между касова наличност, сума на парични средства в началото на работния ден и фактическа наличност по ФУ на лицето, посочено за нарушител не е достатъчно за да бъде формулирано административнонаказателно обвинение за нарушение на посочените законови разпоредби. Необходимо е лицето да е бездействало, като не е регистрирало промяната в касовата наличност, което е изпълнителното деяние на процесното нарушение. Словесното описание на нарушението във вида, в който е направено е неясно за лицето, посочено за нарушител и ограничава съществено правото му да се защити адекватно от самото начало на образуваното срещу него производство.

Не се споделя и следващото оплакване на касационния жалбоподател относно другия установен на първа съдебна инстанция порок на процеса по определяне и налагане на административно наказание. Санкционната норма на чл. 185, ал. 2 ЗАДС предвижда санкция за всеки, който наруши реда и начина, в случая за отчитане на ФУ, като изр. 2 на същата норма препраща към чл.185, ал.1 ЗАДС за случаите, в които нарушението не води до неотразяване на приходи. В АУАН и НП липсва подобно установяване, както и описание, част от фактическия състав на нарушението, което ще съдържа в себе си и обосновката за налагане на санкция по реда на ал. 1.

На основание гореизложеното касационният състав намира решението на Районен съд – Перник за правилно и законосъобразно, поради което същото ще бъде оставено в сила, а касационната жалба отхвърлена, като неоснователна.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПМ Административен съд – Перник

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №884/11.10.2012 г. на Районен съд – Перник, постановено по НАХД №1401 по описа на съда за 2012 г., с което е отменено НП №1040-0174546/23.07.2012 г. на Зам. Директор на ТД на НАП – София, издадено срещу ***, гр. София с управител Юрий Емануилович Трейман.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.